

گفت‌وگو با نادر سلیمانی بازیگر فیلم ضد:

یک عمر طنز بازی کردم اما جایزه‌ام را با نقش جدی گرفتم

نادر سلیمانی بازیگر با سابقه‌ای است که پیش از حضور در فیلم ضد او را بیشتر در فیلم‌های کمدی دیده‌ایم، اما با حضور برای بازی در فیلم «ضد» موفق به دریافت سیمرغ بلورین بهترین بازیگر نقش مکمل مرد در چهلمین جشنواره بین‌المللی فیلم فجر شد. او هنگام دریافت جایزه‌اش با بیان اینکه حالا وظیفه من از قبل سنگین‌تر شده است، گفت: شخصیت من در فیلم ضد یک شخصیت خنثی بود و شخصیت منفی نبوده است. این شخصیت دارای یک شخصیت ثابت و محکم و بسیار خنثی بود.

نادر سلیمانی همچنین گفت من به دنبال جایزه این جشنواره نیامده‌ام. من یک ساختارشکنی در خودم برای ایفای این نقش ایجاد کرده‌ام و خیلی هم راضی هستم و امیدوارم مردم هم راضی باشند. گفتگو با این بازیگر پیشکسوت را در ادامه می‌خوانید.

آقای سلیمانی! شما را مخاطبان به عنوان بازیگری طنز می‌شناسند و در کارنامه حرفه‌ای شما این ژانر بسیار پررنگ است؛ چطور شد که پیشنهاد بازی در یک نقش جدی در فیلم ضد را پذیرفتید و در عین حال مهمترین چالش‌های شما برای بازی در این نقش چه بوده است؟ اولین فیلم در اصل جدی برای یک بازیگر طنز. هر بازیگری دوست دارد این تجربه را داشته باشد ولی تخریب عیبی در من ایجاد شده بود که این پیشنهاد را قبول نکنم. وقتی آقای شفیع فیلم‌نامه را برای من فرستاد و آن را خواندم، دیدم شخصیت «ناصر» عجب آدم سیاست‌بازی است. یکی از بخش‌های مهمی که باعث شد در فیلم «ضد» بازی کنم، نوشته خوب حسین تراب‌نژاد و دوم اعتماد عیبی بود که آقای ربیعی به من داشت؛ اولین فیلم در اصل جدی برای یک بازیگر طنز. هر بازیگری دوست دارد این تجربه را داشته باشد ولی تخریب عیبی در من ایجاد شده بود که این پیشنهاد را قبول نکنم. دوستان زیادی به من گفتند که این کار را انجام ندهم زیرا به واسطه کارهای طنز شناخته شده هستم. این‌جا سیاست من به دادم رسید. دوستی به من گفت برو و در نهایت اگر کارت خوب نشد یک عذرخواهی می‌کنی و می‌گویی اشتباه کردم. من در شب اختتامیه جشنواره فیلم فجر گفتم که از این پس کار من خیلی سخت شده است.

تعامل شما با کارگردان در این اثر چطور بود؟

محبوبی که آقای ربیعی به من داشت این بود که به من اجازه داد، بازی کنم. سوال اول من از آقای ربیعی این بود که چرا من را انتخاب کرده است؟ از زنده‌یاد داریوش مهرجویی نیز وقتی من را برای فیلم «علی‌سنجری» انتخاب کرد، همین پرسش را پرسیدم. آقای ربیعی به من ایمان داشت. هیچ‌وقت جلوی کار من را نگرفت؛ برخی کارگردان‌ها آن‌قدر سدحال می‌زنند که آدم رغبت نمی‌کند نگاه‌شان کند.

بازی در فیلم ضد نه تنها نقش جدی شما را می‌طلبید بلکه فیلمی سیاسی هم بود. چقدر با فضای این فیلم

با هم تقسیم می‌کردیم. اما الان این‌گونه نیست و همه می‌خواهند برای خود اندوخته کنند.

بازی در کنار بازیگران جوان‌تر و تفاوتی‌ها چطور بود؟ آیا تعاملی میان شما شکل می‌گرفت یا هرکس بازی خودش را داشت؟

زنده‌یاد رکن‌الدین خسروی کارگردان مطرح تئاتر ایران روزی به ما گفت که در هنر باید بزرگ‌ترها در کنار جوان‌ترها قرار بگیرند و از آن‌ها حمایت کنند. من از بازی مهدی نصرتی نکات مختلفی یاد می‌گیرم. من نقش‌های سختی را ایفا کردم که باید بابت آن‌ها جایزه می‌گرفتم ولی نشد. خدا در سن ۵۶ سالگی فرصت جایزه گرفتن را به من داد پس او را شکر می‌کنم و قدرش را می‌دانم، زیرا معتقد هستم خدا هر وقت بخواهد و صلاح بداند اتفاق می‌افتد من از جوانان و پیشکسوتان بسیاری از جمله مهدی نصرتی، امیرعباس ربیعی، رکن‌الدین خسروی، حمید سمندریان، اکبر زنجانی‌پور و... آموختم. برای من بازی در هر فیلمی یک زایش و تولد است. من فقط به دنبال نقش یک نبوده و نیستم بلکه نقش حتی اگر کوچک هم باشد با عشق بازی می‌کنم. از سوی دیگر اجازه دهید درباره لیلا زارع صحبت کنم؛ ایشان غربت عجیبی در بازی‌اش داشت، عاشقی که نمی‌داند پیش برود یا نرود و صحنه‌ای از فیلم با بازی لیلا زارع من را به یاد زندگی خودم می‌انداخت. لیلا زارع خیلی توانا این غربت شخصیت را ایفا کرد. داستان عاشقانه «ضد» صراحتاً داشت که برای مخاطبانی که دوست داشتند درام عاشقانه‌ای ببینند هم قابل توجه بود. اگر وضعی در این خصوص وجود دارد به کارگردان یا بازیگر مربوط نیست بلکه مربوط به فیلمنامه است.

در مجموع از تعاملی که میان عوامل فیلم بود، راضی بودید؟ سوال دقیق‌تر اینکه چقدر عوامل توانستند در کنار هم یک فیلم واحد را پیش ببرند؟

آقای ربیعی در مصاحبه‌ای درباره این‌که همه‌ی کاندیدان، سرمایه‌گذاران و مدیران در کار هنر چه حالتی نداشتند حرف‌هایی زد. این موضوع نه تنها از روی کارگردانان بلکه از روی دیرینه تمام هنرمندان جمله بازیگران، طراحان صحنه، فیلمبرداران، طراحان صدا و آهنگسازان نیز است. امیدوارم روزی به این نقطه برسیم که دیگر با من بازیگر به صورت شبانه‌شب سخن گرفته نشود که بگویند «به حرف کارگردان گوش کن و این‌طور یا آن‌طور بازی نکن». متأسفانه ما با فیلم‌مان تجارت می‌کنیم و هنر

زنده‌یاد رکن‌الدین خسروی کارگردان مطرح تئاتر ایران روزی به ما گفت که در هنر باید بزرگ‌ترها در کنار جوان‌ترها قرار بگیرند و از آن‌ها حمایت کنند. من نقش‌های سختی را ایفا کردم که باید بابت آن‌ها جایزه می‌گرفتم ولی نشد. خدا در سن ۵۶ سالگی فرصت جایزه گرفتن را به من داد پس او را شکر می‌کنم و قدرش را می‌دانم، زیرا معتقد هستم خدا هر وقت بخواهد و صلاح بداند اتفاق می‌افتد

ارتباط گرفتید و برای شما ملموس بود؟

اتفاقاً یکی از دلایل که حضور و بازی در فیلم «ضد» را پذیرفتم که اولین کسی که با آقای ربیعی است، این بود که این سیاست را در بزرگترین منافقین دیده بودم. بزرگان منافقین ته‌صف می‌ایستند و پیروان‌شان به جای آن‌ها چاقو می‌خورند؛ این‌ها را به عینه در جنوب دیده بودم. من نسبت به مجاهدین شکل دارم، این عقیده شخصی من است. برای این‌که سیاست‌شان حتی خلاف دیدگاه مردم بود و حتی خودشان خودشان را فریب می‌دادند. دیدگاه درستی نیز نداشتند؛ افراد خود را مسلح می‌کردند

تا به هم شهری و هم نوع خود شلیک کنند. در گروهک‌ها فضا به گونه‌ای بوده که همه نسبت به هم بدبین بودند، این یعنی سیاست تلخ. در حالی که بچه‌های انقلابی عاشقانه زندگی می‌کردند.

من همیشه می‌گویم ای کاش همه مثل اول انقلاب بودیم؛ نان کم بود اما همه بدبخت نبودند. تعارفی بودیم، آب کم بود ولی همه